

Ελίτσα Στυλιανίδου: Δροσοσταλίδες αγάπης

της Ανδής Πέτσα-Σαββίδου

Πρέπει να πέσει ένα δέντρο για να μπορέσουμε να το μετρήσουμε και με μέτρο σύγκρισης τα δικά μας δεδομένα να συνειδητοποιήσουμε το δικό του ύψος. Γιατί, όσο αυτό στέκει ολόρθο και περήφανο, αδυνατείς να το μετρήσεις... Έπρεπε να φύγει η Ελίτσα για να μετρήσουμε το δικό της ύψος, να δούμε το μεγαλείο ψυχής της.

Γιατί εργαζόταν αδόρυβα και ταπεινά, χωρίς τυμπανοκρουσίες, χωρίς να αποζητά τη δόξα και την καταξίωση από κανένα μας. Γιατί πίστευε πως έκανε το καθήκον της απέναντι στους συνανθρώπους που την είχαν ανάγκη. Όπως πριν από αυτή έκαμαν άτομα από την ίδια οικογένεια, ο Κώστας Μηλίδης, ο Χριστόδουλος Σεβέρης.

Το δικό της όμως ύψος μαρτυρεί η αφειδώλευτη αγάπη με την οποία περιέβαλε τα παιδιά της Κένυας αλλά και η από μέρους τους ανταπόδοση της αγάπης που έπαιρναν. Το καταμαρτυρούν τα ίδια τα παιδιά, τα παιδιά της όπως τα έλεγε, που τα ήθελε δίπλα της και βρέθηκαν πλάι της στις τελευταίες επίγειες στιγμές της και που στάθηκαν ύστερα περίλυπα γύρω από το φέρετρό της.

Έπεσε το δέντρο και όλοι στάθηκαν γύρω του για να αποτίσουν τον ελάχιστο φόρο τιμής. Να το κατευοδώσουν. Κατάμεστη η εκκλησία και ο περίγυρος. Οι εκπρόσωποι των Λαΐων, οι ένστολοι του Ερυθρού Σταυρού Λάρνακας, της Επιτροπής για την καταπολέμηση της μαστίγας της πείνας, του Συνδέσμου Ευημερίας Τυφλών Λάρνακας, της Παγκύπριας Οργάνωσης Ιεραποστολής για την Κένυα, Οι φίλοι της Κένυας, συνεργάτες της Παγκύπριας Οργάνωσης Ιεραποστολής για την Κένυα, ο νυν και οι πρώην Δήμαρχοι Κυδρέας, πάρα πολλοί Κυδρεώτες και άλλοι φίλοι και εκτιμητές του έργου της.

Η ποικιλόμορφη και πλούσια δράση της έγινε ευρέως γνωστή μόνο μέσα από τα νεκρολόγιά που σκορπίστηκαν μέσα από τους αποχαιρετιστήριους λόγους.

Μια πραγματική ιεραπόστολος εκ του μακρόθεν ήταν η Ελίτσα, θα γράψει σε σχετικό σημειώμά του ο Μητροπολίτης Κένυας και θα συνεχίσει λέγοντας ...Γνωρίζουμε, από την ιστορία και την πορεία της ανθρωπότητας, ότι μερικοί άνθρωποι γεννιούνται για να γίνουν ήρωες και μάρτυρες, μέσα στη ζωή τους. Τούτο είναι ένα σπάνιο φαινόμενο. Υπάρχουν, όμως, μέσα στη σημερινή καταναλωτική κοινωνία μας άνθρωποι, που έχουν ως πρώτο τους μέλημα την υπηρεσία και την προσφορά για τους διπλανούς τους. Αυτοί οι άνθρωποι είναι λίγοι, ξεχωρίζουν, όμως, γιατί, με τη ζωή και το παράδειγμά τους, παραδειγματίζουν και τους άλλους, που τους γνωρίζουν και τους παρακολουθούν, βήμα προς βήμα. Είναι οι άνθρωποι της πολλής αγάπης, της εδελοντικής εργασίας, ανιδιοτελείς και έτοιμοι να δώσουν ακόμη και τον εαυτό τους για τον πλησίον τους.

Ένας τέτοιος άνθρωπος ήταν και η Ελίσα Στυλιανίδου, την οποία γνώρισα πριν μερικά χρόνια και, από την πρώτη στιγμή, μου εξέφρασε την επιθυμία της ότι θα ήθελε να ενταχθεί στο στρατό της ιεραποστολής, για να προσφέρει, χωρίς κανένα αντάλλαγμα, τη ζωή της και τον εαυτό της, για τους Αφρικανούς αδελφούς μας, τους οποίους δεν είχε ακόμα καλά καλά γνωρίσει. Σε μια δεδομένη στιγμή ήρθε ως επισκέπτρια στην Ιερά Μητρόπολη Κέννας για τα εγκαίνια του ναού του Αγίου Παντελεήμονα, που έκτισε η ίδια μαζί με άλλους. Ήταν η πρώτη επαφή της με το αφρικανικό στοιχείο και από τις πρώτες κιόλας στιγμές έβλεπε, κανείς, ότι καλλιεργήθηκε έντονα, μέσα της, η επιθυμία να τους υπηρετήσει από μακριά, μια και η ίδια δεν θα μπορούσε να ζήσει στον τόπο τον δικό τους. Ήλθε, γνώρισε από κοντά τις ανάγκες, τα προβλήματα, ακόμα και τις ταλαιπωρίες, τις στερήσεις των ανδρώπων της Αφρικής.

Γι' αυτό αποφάσισε, χωρίς καθυστέρηση να ιδρύσει την Παγκύπρια Ιεραποστολική Οργάνωση, για να μπορεί έτσι, πιο εύκολα, να προσφέρει ό,τι μπορούσε στους λαούς και τις φυλές της Μαύρης Ηπείρου. Υπήρξε πρωτοποριακή στην απόφασή της αυτή. Δεν χρειάστηκε πολλή σκέψη. Η επίσκεψή της στην Κέννα, τότε, επιβεβαίωσε αυτό το οποίο ήθελε να βιώσει και να προσφέρει στη ζωή της. Με περισσή ανιδιοτέλεια, εγκλωβίστηκε, σχεδόν, μόνη της, για να μπορέσει να βρει τρόπους και μεθόδους που θα την βοηθούσαν να εκπληρώσει αυτό τον διακαή της πόθο: να γίνει δηλ. Ιεραπόστολος εκ του μακρόθεν. Και το πέτυχε χωρίς καμία επιφύλαξη. Δεν είχε άλλη έγνοια στη ζωή της. Έδωσε τον εαυτό της αποκλειστικά στην υπηρεσία των μαύρων της Αφρικής. Αγάπησε το έργο αυτό, γι' αυτό και δεν πτοήθηκε ποτέ της ούτε λογάριαζε χρόνο και έτσι με πολλή και βαριά πεποίθηση ρίχτηκε, κυριολεκτικά, στην εκστρατεία αυτή της αγάπης και της ανιδιοτελούς προσφοράς. Έτρεχε, ταξίδευε, έπλαθε, οραματιζόταν, με τις γνώσεις που διέδετε ποιος θα ήταν ο καλύτερος τρόπος για να υπερνικήσει τις τυχόν δυσκολίες και να μπορέσει, έτσι, να ολοκληρώσει την υψηλή αυτή υποχρέωση που ανέλαβε και την ανέλαβε με σοβαρότητα ολοκληρωτικά.

Γύριζε τα σχολεία και τις εκκλησίες και άλλους χώρους, για να μπορέσει έτσι να μαζέψει περισσότερο υλικό το οποίο θα χρησιμοποιούσε για τη βελτίωση της ζωής των Αφρικανών. Ιδρύοντας την οργάνωση αυτή βρέθηκαν άνθρωποι που, οπωσδήποτε, την θαύμαζαν. Δεν τα έβαζε κάτω με τίποτε. Η υπομονή και η επιμονή της την βοήθησαν, έτσι ώστε στο τέλος να μπορεί άνετα να στέλνει εμπορευματοκιβώτια που περιείχαν κάθε είδους αντικείμενα όπως κρεβάτια, θρανία, έπιπλα, ρούχα, παπούτσια, εικόνες, εκκλησιαστικά είδη και οτιδήποτε άλλο που νόμιζε ότι θα ήταν χρήσιμο για να καλυτερεύσουν οι συνθήκες ζωής των Αφρικανών αδελφών μας. Εργαζόταν, όπως είπα και πιο πάνω με πολλή πίστη και βεβαιότητα. Δεν αμφισβήτησε ποτέ της πως ό,τι έκανε δε θα μπορούσε να το πετύχει. Ήταν βέβαιη, λόγω του χαρακτήρα της, ότι θα το έβγαζε εις πέρας και πραγματικά το πέτυχε. Της χρωστούμε ευγνωμοσύνη και ελπίζουμε ότι θα βρεθούν και άλλες κυρίες, που θα ακολουθήσουν τα βήματά της και θα μπορέσουμε, έτσι, να συνεχίσουμε το μεγαλεπήβολο σχέδιο και όνειρο της αιώνιας, πάντα, Ελίτσας Στυλιανίδου.

Είμαι βέβαιος ότι εκεί που βρίσκεται παρακολουθεί και χαίρεται για τους κόπους και τις θυσίες της, την ανιδιοτελή προσφορά της, στον τομέα της εξωτερικής ιεραποστολής. Εμείς την ευχαριστούμε και την ευγνωμονούμε, γιατί άφησε με το πέρασμά της και σφράγισε με τη ζωή της τη μεγαλύτερη και σπουδαιότερη αρετή της προσφοράς και της αγάπης προς τον συνάνθρωπό της.

Ο Μητροπολίτης Ταμασού και Ορεινής Ησαίας σε δικό του σημείωμα για τη δράση και τη γνωριμία του με την Ελίτσα την αποκαλεί εδελόντρια της αγάπης και Μητέρα Τερέζα της Κύπρου.

Μέσα στον κόσμο της σύγχρονης σήψης και διαφθοράς, του υλισμού και των ιδιοτελών συμφερόντων, του νόμου της ζούγκλας και της καταπάτησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η Ελίτσα Στυλιανίδου με το μοναδικά χαρισματικό της χαρακτήρα υπήρξε ένας τέτοιος άνθρωπος που ξεχώριζε και υπερείχε από πολλούς.

Όταν τέτοιοι εκλεκτοί άνθρωποι της προσφοράς και της ανιδιοτέλειας φεύγουν από αυτό τον μάταιο και προσωρινό κόσμο, τότε ένα αίσθημα μοναξιάς και πνευματικής θλίψης σε καταπνίγει. Έτσι ένιωσα και εγώ όταν πληροφορήθηκα την πρόωγη φυγή της Ελίτσας Στυλιανίδου. Μοναξιά γιατί ως πρόεδρος του συνοδικού γραφείου ανθρωπιστικών θεμάτων της Εκκλησίας της Κύπρου έχανα έναν από τους πιο δραστήριους συντελεστές του Κυπριακού εδελοντισμού και πνευματική θλίψη γιατί μας εγκατέλιπε μια γνήσια χριστιανική γυχή της οποίας τα χαρίσματα έκαναν τον κόσμο μας ποιοτικά πλουσιότερο και την ζωή μας ακόμη ποιο υποφερτή και ελπιδοφόρα. Η Ελίτσα για μένα ήταν η μητέρα Τερέζα της Κύπρου μας. Οι αρετές περιγράφονται με τον καλύτερο τρόπο από τον αρχαίο φιλόσοφο Πλάτωνα 'Της τελείας αρετής είδη τέτταρα' έν μεν φρόνησις, έν δε δικαιοσύνη, άλλο δ' ανδρεία, τέταρτον σωφροσύνη.'

Σπάνιος χαρακτήρας γεμάτος καλοσύνη, ανθρωπιά και απεριόριστη αγάπη για τον πλησίον. Σε όλες τις μεγάλες ανθρωπιστικές κρίσεις βρισκόταν πρώτη στον αγώνα με ένα πλατύ χαμόγελο και μια τεράστια αγκαλιά για όλους. Κα-

τέχοντας ιδιαίτερα διοικητικά προσόντα αυτό τον αλτρουισμό της για τον εμπειρίστατο μετέτρεπε σε ουσιαστική ανθρωπιστική βοήθεια από την οποία χιλιάδες συνάνθρωποί μας ωφελούνται. Τι να πρωτοθυμηθώ στην συνεργασία μας, Τον πόλεμο στο Ιράκ, τον πόλεμο στο Λίβανο, το Τσουνάμι στην Σρι Λάνκα, την Κέννα, την Τανζανία, την Βόρεια Ήπειρο. Ακούραστη, γενναία, έξυπνη και αποτελεσματική. Υιοθετούσε τα ορφανά του κόσμου σαν να ήταν δικά της παιδιά και στήριζε φτωχές οικογένειες σε όλη την υφήλιο ωσάν να ήταν η δική της οικογένεια.

Η Ελίτσα, μια αυθεντική Ελληνίδα ορθόδοξη χριστιανή, έλκυε με τον τρόπο και την πίστη της την Χάρι του Θεού και με τον αγαπημένο Ιησού στην καρδιά της μετακινούσε ακόμη και βουνά και πολλές φορές κατάφερνε το ακατόρθωτο».

Με γενεαλογικές ρίζες που εκφύονται μέσα από μία βαθειά δρησκευόμενη οικογένεια με διαχρονικά αρκετούς ιερωμένους - αρχίζοντας από το γενάρχη Παπαπέτρο (1790-1870), το γιό του Παπαπέτρου Παπακωνσταντίνο, τον Παπαζωγράφο, τον Παπά της Κλεπίνης και τον ιεροψάλτη πατέρα της - και με καταβολές από την οικογένεια των ευεργετών Μηλίδη και Σεβέρη, δεν μπορούσε να μη έχει ως στόχο και σκοπό το συνεχές δόσιμο στο συνάνθρωπο. Στα πρώιμα χρόνια της νιότης της τη βρίσκουμε στις αίθουσες της εκκλησίας της Αγίας Μαρίας ως καθοδηγήτρια ομαδάρχη του Κατηχητικού των κοριτσιών της Κυθρέας, στις αίθουσες της Εκκλησίας του Αγίου Ανδρονίκου ως αρχηγό στα Κυκλάμνα, στο δάσος της Χαλεύκας την περίοδο των διακοινοτικών ταραχών του 1963-64 ως δραστήριο μέλος της Μέριμνας για τους εδελοντές-στρατιώτες και το μαύρο εκείνο καλοκαίρι του 1974, ως εδελόντρια στο πρόχειρο Στρατιωτικό Νοσοκομείο του Κυθρέας.

Ο μικρότερος αδελφός της δρ Παντελής Στυλιανίδης, σκιαγραφεί με αγάπη τη μοναδική αδελφή του:

Η Ελίτσα γεννήθηκε στη Κυθρέα στις 2 Ιουλίου 1945. Γονείς της ο δάσκαλος και ιερογάλτης Στέλιος Παντελή Στυλιανίδης και η Μηλίτσα Παύλου Παπακωνσταντίνου. Η Μηλίτσα καταγόταν από την οικογένεια του ευεργέτη και δωρητή της Κυθρέας Κώστα Μηλίδη, ο οποίος έζησε ως μεγαλέμπορας στη Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου και στη δωρεά του οποίου η Κυθρέα οφείλει την υδροδότηση και διασωλήνωση του πόσιμου νερού της.

Τέλειωσε το Δημοτικό Σχολείο της Τούμπας της Κυθρέας και στη συνέχεια το εξατάξιο Γυμνάσιο της Παλουριώτισσας. Στα μαθητικά και τα μετέπειτα χρόνια της στην Κυθρέα, ανέπτυξε πλούσια κοινωνική δράση στα Κατηχητικά της Κυθρέας, στην ΟΧΕΝ Νεανίδων Κυθρέας και υπήρξε ενεργό μέλος στο Κλιμάκιο Ερυθρού Σταυρού Κυθρέας. Υπήρξε στενή συνεργάτης του τότε Διευθυντή του Γραφείου Θρησκευτικής Διαφώτισης της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Κύπρου και μετέπειτα Χωρεπισκόπου Τριμιθούντος Γεώργιου Παυλίδη.

Προσλήφθηκε στη Δημόσια Υπηρεσία και εργάστηκε σε διάφορα Κυβερνητικά Τμήματα μέχρι τον Αύγουστο του 1974 οπότε βρέθηκε πρόσφυγας στη Λεμεσό και από εκεί στο Λονδίνο όπου εργάστηκε για κάποιο μικρό χρονικό διάστημα. Εγκατέλειπε το Λονδίνο για να ενωθεί με την υπόλοιπη οικογένεια που αναγκαστικά, μετά τον ξεριζωμό, κατέφυγε στη Θεσσαλονίκη, όπου τότε σπούδαζε Ιατρική ο αδελφός της Παντελής.

Στη Θεσσαλονίκη άρχισε να σπουδάζει στη Νομική Σχολή του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ενώ παράλληλα εργαζόταν ως ιδιαίτερα γραμματέας του Διευθυντή του ΙΜΧΑ (Ίδρυμα Μελετών Χερσονήσου του Αίμου) αείμνηστου Καθηγητή της Νεοελληνικής Φιλολογίας του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Καριοφίλη (Κάρολος) Μητσάκη, που τότε πραγματοποιούσε καλοκαιρινά προγράμματα Ελληνικής Γλώσσας, Ιστορίας και Πολιτισμού για ξένους επιστήμονες και φοιτητές. Στη συνέχεια εργάστηκε στο Ινστιτούτο Δημοσίου Διεθνούς Δικαίου, Ευρωπαϊκού Δικαίου και Διεθνών Σχέσεων στη Θεσσαλονίκη και πάλι ως ιδιαίτερα γραμματέας του αείμνηστου διαπρεπούς Καθηγητή Δημοσίου Δικαίου κ. Δημήτρη Κωνσταντόπουλου.

Το 1978 επιστρέφει στη Λευκωσία και συνεχίζει την υπηρεσία της στο Δημόσιο, που είχε διακόψει λόγω της προσφυγιάς. Αφού υπηρέτησε επί σειρά ετών σε διάφορα Κυβερνητικά Τμήματα, λίγο πριν τα εξήντα της χρόνια, αποχωρεί με πρόωρη αφυπηρέτηση και αρχίζει διάφορα ταξίδια σε πάρα πολλές χώρες του κόσμου. Υπήρξε δραστήριο μέλος της Λέσχης Λάιονς Λευκωσίας Λήδρα, του φιλανθρωπικού ιδρύματος Medic Alert, του Σωματίου Ελεύθερη Κυθρέα όπως και του Ομίλου Γυναικών Περιοχής Κυθρέας.

Σε κάποιο στάδιο αποφασίζει να εγκατασταθεί μόνιμα πλέον στη Λάρνακα. Γίνεται μέλος του Παγκύπριου Συνδέσμου για τη Καταπολέμηση της Μάστιγας της Πείνας και δραστηριοποιείται έντονα σε αυτό, ενώ παράλληλα είναι επίσης δραστήριο μέλος της Λέσχης Λάιονς Λάρνακας-Αμμοχώστου Σαλίνα, του Κλιμάκιου Ερυθρού Σταυρού Λάρνακας και του Συνδέσμου Ενημερίας Τυφλών

Λάρνακας, ενώ συνεχίζει και στη Λάρνακα τη δράση της ως εδελόντρια του φιλανθρωπικού ιδρύματος Medic Alert.

Ένα από τα πολλά ταξίδια της που ήταν, όπως φαίνεται και καθοριστικό για τη μετέπειτα πορεία της, ήταν στην Κέννα. Εκεί βίωσε το δράμα που ζει η χώρα λόγω της φτώχειας και λόγω της πείνας που τη μαστίζει. Γνώρισε το τεράστιο έργο του Μητροπολίτη Κέννας κ.κ. Μακάριου Τηλλυρίδη ο οποίος με πενιχρά μέσα προσπαθεί να κρατήσει ζωντανούς όσους δυστυχούν, να τους προσφέρει καλύτερες συνθήκες διαβίωσης, όπως και τα στοιχειώδη για επιβίωση, μόρφωση, ένδυση κ.τ.λ.

Επέστρεψε τότε στη Λάρνακα αποφασισμένη να βοηθήσει όσο και όπως μπορούσε το έργο που γίνεται στην Κέννα. Το 2007 οργάνωσε, ίδρυσε και ενέγραψε την Παγκύπρια Οργάνωση Ιεραποστολής της Κέννας. Όταν τέλειωσε με τα προκαταρκτικά και διαδικαστικά για την εγγραφή της Οργάνωσης, ξεκίνησε με ένα ακράτητο ενθουσιασμό τη δική της υπεράνθρωπη προσπάθεια, το δικό της αγώνα: Να πείσει κόσμο ώστε να δημιουργηθούν πυρήνες και ομάδες εδελοντών. Να επισκέπτεται διάφορα χωριά, σπίτια, εκκλησίες, σχολεία και οργανωμένα σύνολα για να κάμει γνωστό το πρόβλημα της Κέννας μέσα από διαλέξεις και παρουσιάσεις που συνοδεύονταν με φωτογραφίες και οπτικοακουστικό υλικό, που η ίδια έφερε ή δημιούργησε από τις εκεί επισκέψεις της. Να τρέχει ασταμάτητα με το αυτοκίνητο της οργώνοντας την Κύπρο, από το Παραλίμνι μέχρι τη Πάφο και από τη Λευκωσία μέχρι τη Πιτσιλιά. Εγνοια της ήταν να βρει ανάδοχες οικογένειες για να καλύγουν τα έξοδα μόρφωσης και συντήρησης ορφανών ή για να βαπτίσουν ένα ορφανό, ή για να πάει ένα παιδί σχολείο και από αυτά τα παιδιά ύστερα να σπουδάσουν τα άριστα με υποτροφίες σε διάφορα Κολλέγια στην Κύπρο.

Κάθε ένας που αναλάμβανε κάποιο παιδί από την Κέννα συμπλήρωνε τη σχετική φόρμα με το όνομα και τη φωτογραφία του παιδιού και με τραπεζιτική εντολή κατέθετε 20 ευρώ κάθε μήνα σε λογαριασμό της Παγκύπριας Οργάνωσης Ιεραποστολής. Για τη βάπτιση ενός παιδιού χρειαζόταν ένα εφάπαξ ποσό 80 ευρώ. Μερικοί πιστοί αναλάμβαναν ακόμα και όλα τα έξοδα για να κτιστεί μια εκκλησία. Τα λεφτά αυτά κάθε αρχή του μήνα μεταβιβάζονται αυτόματα σε λογαριασμό της Μητρόπολης της Κέννας, διαχειριστής του οποίου είναι ο Μητροπολίτης Κέννας.

Το έργο της όμως δεν σταματά εδώ. Πέρα από τις υιοθεσίες και τις βαπτίσεις άρχισε δειλά δειλά να μαζεύει, πάντοτε μέσα από δωρεές, ρούχα, παπούτσια, θρανία, καρέκλες, σκάμους, καμπάνες, βιβλία, ηλεκτρονικούς υπολογιστές, οδόνες, πρίντερς, τηλεοράσεις και οτιδήποτε χρήσιμο μπορεί κάποιος να φανταστεί, για να στηθούν σχολεία, εκκλησίες, άγιες τράπεζες, ράσα και άμφια για να ντυθούν διάκονοι και ιερείς, εξαπτέρυγα, καντήλια κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Γρήγορα έγινε γνωστή η Ελίτσα για την αγαθοεργία της. Ο κόσμος την έμαθε και πολύ συχνά την καλούσαν να παραλάβει υλικά που μπορούσαν να διαδέσουν, να τα αποθηκεύσει, να γίνει στη συνέχεια διαλογή και κατηγοριοποίηση, να συσκευαστούν. Άρχισε έτσι σιγά-σιγά να γεμίζει το πρώτο κοντέι-

νερ. Τεράστια δουλειά, αλλά πολλά υπολείπονται να γίνουν μέχρι να επιτευχθεί ο στόχος. Πρέπει να βρεθεί χορηγός ή χορηγοί για την κάλυψη των εξόδων αποστολής... Έτσι και έγινε. Και έφυγε τότε το πρώτο κοντέινερ. Ακολούθησε το δεύτερο, το τρίτο, για να φτάσει στα τριαντατρία μεγάλα κοντέινερ! Πάρα πολλή ομαδική αλλά και προσωπική δουλειά που εξυπακούει μεγάλη σωματική κούραση για όλους τους εθελοντές που συμμετέχουν σε μιά τέτοια προσπάθεια, πόσο μάλλον για τον ιδύνοντα νου της όλης προσπάθειας.

«Που ήσουν;» την ρωτούσαμε· «έκλεισε ένα εργοστάσιο στα Λατσιά και φορτώναμε βιομηχανικές ραπτομηχανές, τρεις χιλιάδες πουκάμισα, δυο χιλιάδες παντελόνια, 1500 σακάκια και τέσσερις χιλιάδες φορέματα, αλλά και δυόμισι χιλιάδες παιδικά ρούχα, όλα μέσα στα νάιλον, ολοκαίνουρια!» . Έλαμπαν τα τεράστια γαλάζια μάτια της από χαρά. Έκλεισε ένα κατάστημα και μας έδωσε όλο το στοκ του» ... και έτσι το ένα μετά το άλλο τα κοντέινερ έφευγαν για την Κέννα. Οδοντιατρική καρέκλα και όλα τα συναφή ενός οδοντιάτρου, χειρουργικό τραπέζι, κλίβανος και όλα τα συναφή ενός χειρουργείου είναι μερικά από τα λίγα που θυμούμαστε ότι έστειλε στη Κέννα.

Υπεράνθρωπη από μέρους της, στις περισσότερες περιπτώσεις, η προσπάθεια, σωματική και γυμναστική. Αλλά η θέλησή της για να πετύχει στο έργο της έβαζε σε δεύτερη μοίρα τη σωματική κόπωση. Είχε, κάποια φορά, την εντύπωση ότι δυο άτομα θα κατέβαζαν από τις σκάλες το χειρουργικό τραπέζι που εξασφάλισε για αποστολή, παρόλο που της επεσήμαναν ότι το συγκεκριμένο τραπέζι μπορεί να έχει βάρος ένα τόνο! Δεν τα παράτησε. Το χειρουργικό τρα-

πέζι έπρεπε να σταλεί στην Κέννα! Και χρειάστηκαν, για να κατεβεί αυτό το τραπέζι, έξι γεροδεμένοι εθελοντές που μόνη της επιστράτευσε από τη Λεωφ. Μακαρίου στη Λευκωσία. Κάποια άλλη στιγμή χρειάστηκαν επειγόντως ράσα για τη χειροτονία δυο νέων ιερέων στην Κέννα. Ζητώντας να αγοράσει το ύφασμα από καταστηματάρχη και εξηγώντας για τί προοριζόταν το συγκεκριμένο ύφασμα αυτός της λέει «ξέρεις, έχω πάνω από εκατό πήχες και κανένας δεν μου ζητά πλέον αυτό το ύφασμα, το θέλεις; Πάρε το όλο και δεν θέλω καθόλου λεφτά». Πέταξε από τη χαρά της η Ελλίτσα. Μιά και δυό το φορτώνει στο αυτοκίνητο της και κατευθείαν στο Τσέρι, στην κα Μαρίτσα την ιεροράπτριά της. «Βάλε μπρός δουλειά και κάμε όσα περισσότερα ράσα μπορούν να βγουν από όλα τα τόπια που έχω στο αυτοκίνητο», της λέει. Αυτή ήταν η Ελίτσα, ενθουσιώδης, γεμάτη ζωή και όρεξη για δράση.

Όταν ερχόταν ο Μητροπολίτης της Κέννας στη Κύπρο του είχε ήδη έτοιμο πρόγραμμα δράσης. Πού και πότε θα πάει να μιλήσει για την Ιεραποστολή και το έργο που επιτελεί στην Κέννα, πού και πότε θα δώσει διαλέξεις, σε ποιά εκκλησία θα λειτουργήσει ή θα παντρέψει ή θα βαφτίσει, ποιά μνημόσυνα συνεργατών της Ιεραποστολής θα τελέσει. Η ίδια αναλάμβανε τη διακίνησή του μέχρι την ώρα που θα τον κατευόδωνε στο αεροδρόμιο, φορτωμένο με ό,τι πολύτιμο δεν ήθελε να στείλει με τα κοντέινερς, όπως εξαπτέρυγα και ιερά σκεύη που χρειαζόταν κάθε καινούρια εκκλησία στη Κέννα.

Μέχρι που, όλως ξαφνικά παρουσιάστηκε κάποια ενόχληση στο πόδι της. Πρώτη διάγνωση πιθανόν πρόβλημα στη σπονδυλική στήλη. Και εγώ να της λέω, «να τώρα βγαίνουν όλα όσα έτρεχες μέρα-νύχτα, ανεβοκατέβαινες σκάλες και έτρεχες σε υπόγεια για να παραλαμβάνετε ρούχα, ραπτομηχανές, με προσωπική σου εργασία και προσωπικό κόστος». Και αρχίζουν οι εξειδικευμένες εξετάσεις. Μέσα Δεκεμβρίου 2014 MRI σπονδυλικής και Doppler για το φουσκωμένο πόδι της. Θρόμβωση στο πόδι η πρώτη διάγνωση. Επειγόντως MRI κοιλιακής χώρας... οπότε και άλλαξαν όλα τα δεδομένα... Ένα τυχαίο εύρημα στη λεκάνη. Δευτεροπαθής ήταν η θρόμβωση λόγω μάζας στη λεκάνη. Γίνεται βιογιά στις αρχές Ιανουαρίου 2015 οπότε βγαίνει το αποτέλεσμα. Ενώ όλα έδειχναν ότι πάει προς το καλύτερο, άρχισε μάλιστα να πατά το πόδι και δειλά-δειλά να περπατά, τα πράγματα άλλαξαν ξαφνικά προς το χειρότερο... σε είκοσι περίπου μέρες έφυγε ήσυχια στις 8 Μαΐου 2015 στις 8.45μμ.

Η κηδεία της έγινε στις 12 Μαΐου 2015 από την εκκλησία των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης, γιατί έπρεπε να έλθει από τη Νέα Υόρκη όπου βρισκόταν ο Μητροπολίτης Κέννας. Συγκλονιστικοί ήταν οι επικήδαιοι τόσο του Μητροπολίτη Κέννας κ.κ. Μακαρίου Τηλλυρίδη όσον και του Μητροπολίτη Ταμασσού και Ορεινής κ.κ. Ησαΐα Κυκκώτη καθώς και του Δήμαρχου Κυθρέας δρα Π. Καρεκλά.

Ως οικογένεια, νιώθουμε ευλογημένοι γιατί ο Θεός μας χάρισε τη μονάκριβη και μοναδική αυτή αδελφή που είναι όχι μόνο δική μας αδελφή αλλά και αδελφή-μητέρα πολλών άλλων, πολύ δε περισσότερο γιατί με το δικό της άγγιγμα αγάπης απάλυνε όσο μπορούσε την ανθρώπινη δυστυχία και τον πόνο...